

2021

Sborník 47. ročníku trampské literární soutěže

Kto si to z nás robí srandu

„Čože ťa tak zaujalo? Aj ja chcem vidieť. Ukáááá! Neschovávaj predomnou tu guľu! A negúľaj tými začmudenými očiskami, lebo ti ich polejem svätenou vodou.“

„Ty ma vždy dokážeš odzbrojiť. Provokuješ ma, ale veď ja ťa raz zvediem na hriešne chodníčky a pristrihnem ti tie tvoje anjelské krídla. A čo tu vlastne dnes robíš? Prší, nie je nálada na výlety.“

„Nezahováraj, ty čertisko, a ukáž mi to, čo máš za chrbtom. Také tajnosti robíš vždy, keď sa to dievčisko niekam chystá. Nezdržiavaj a ukáž tú guľu, lebo ju stratíme z dohľadu a potom bude nuda.“

„No dobre, ale nebudeš mi do ničoho reptáť. Rozumieš tomu? Lebo ak nie, tak spíšeme klasickú zmluvu s diablom, podpísanú krvou.“

„Nebud' staromódny a nerob „caviky“. Sem s tým!“ zavelil prísne anjel. Čert rezignovane položil ruky na stôl, roztvoril ich pomaly, ako lupene kvetu a odkryl krištáľovú guľu. Pohľady oboch sa do nej zapichli a vstúpili do mikrosveta zaliateho do skla. V ňom sa odvíjal ničím nerušený bežný život.

V malom byte v strede sídliska bolo rušno. Chodba zaplnená batohmi, kuframi a taškami.

„Mládež, poďte si uložiť tú batožinu, nech sa v pohode dobalím aj ja, idem z domu skôr, ako vy. Musím sa sústrediť, aby som nič nezabudla. Ja nejdem do hotela ako vy, ja idem do lesa. Zaťko môj, a dúfam platí, ako sme sa dohodli, že ma do Drienova odvezieš.“

„Jasné, dobalíte sa a môžeme vyraziť.“

„Mami, nerozmyslíš si to? Veď vonku prší. Ty fakt nemáš rozum. Babka mala pravdu, keď vravela, že si ako puberták.“

„Jóóóój Danká, nezačínaj zase tú starú pesničku. Veď nás tam bude kopec takých ako ja. To len dnešná mládež je taká rozhýčkaná. Veď nie som z cukru. A čo myslíš, ako sa buduje imunita? Pamätaj, keď niekto zmokne a premrzne, nie je na vine počasie, ale nedostatočná výbava, a to nie je môj prípad. No a už je aj najvyšší čas vyraziť, tak ma pod' vyprevadiť! A ty zaťko, osedlaj toho svojho tátoša, nech nemusím ísť na vlak v tom nečase.“

„No vidíš, zdržiaval si a skoro sme ju prepásli. Jasné, že sa niekam chystá. Už sa teším, ako jej to trocha okoreníme,“ usmial sa šibalský pomocník boží.

„No ale, anjel! Ty začínaš byť hrišnejší ako ja. Čo sú to za reči? Takéto veci mám v náplni práce ja, nie ty. Stratíš akreditáciu na pomoc blížnemu, keď budeš takto uvažovať a prepadneš sa do horúcich pekiel. No a ja prídem o džob. Nechce sa mi vyplňať lajstrá na úrade práce.“

„Čo sa ty bojíš, čertisko jedno, veď kto by sa to dozvedel? Ani psa nehodno vyhnúť vonku. Bude to bez svedkov. Neulievaj sa! Pridaj trochu decibely a ohnivé blesky, nech dievča spytuje svedomie, prečo radšej nezostalo doma.“

„Anjel, tuším ti už začínajú z tej zlatej hrivy vytŕčať rožky,“ hodil vystrašeno vyzerajúci pohľad na zlatú okrasu „vraj nevinného“ anjela.

„Kuš, pekelník, lebo ja ti tie tvoje hneď odpílím a hodím do ohňa, keď ich kvôli tvojim zbytočným rečiam stratíme z očí.“

„Ten dážd' fakt nemieni ustať, mám pocit, že zosilnel, stierače nestíhajú stierať. No, už aj blesky križujú oblohu. Ten stan budem stavať fakt v daždi. STAN! Dával si do auta stan?“

„Ja nie.“

„No, do riti, veď ja som nechala doma stan. To už sme prešli najmenej päťdesiat kilákov, však? No, mňa porazí. Čo urobíme? Vrátime sa? Zavolám kamarátovi, aby ešte chvíľu počkal, že sa vrátíme. Círrrrn, círrrrn. Ahoj Kid! Neuveríš, čo sa mi stalo. Zabudla som stan. Počkaj nás, my sa vrátíme, vyzdvihneme ťa o hodinu neskôr. Čože? Fakt? Myslíš to vážne? No dobre. Ahoj! No, pokračujme v ceste. Kamarát hovorí, že si poradíme aj bez stanu. Niekam zalezieme. Bude sranda.“

„Nesklamala dievčina, nebude to nuda,“ plieskal si čert radostne ruky o stehná, až sa z nich prášilo.

„A to v tom zabudnutom stane nemáme prsty my dvaja,“ smeje sa anjel, až mu poskakujú zlaté vlasy na jeho posvätnej hlave a pridáva ešte ladný tanček radosti. Vtom sa zastaví a rozkmitá viečka, za ktorými schováva svoje nebové oči. Hodí veľavýznamný nezbedný pohľad na čerta.

„Vravela, že ide do Drienova? Tam majú na poli poriadne mazľavú hlinu. To môže byť zaujímavé. Zavolám do nebeskej centrály, že treba polia

popolievať, aby úroda bola bohatá.“

„Máš čertovsky dobré nápady, aj keď si iba anjel,“ mädlí si čert ruky nad dobrým nápadom.

„Tak vdďaka, zaťko, za odvoz. Pozdravuj moju Danku a jazdite pomaly. Ahoooooooooooooooooj!“

„Dovidenia. Dajte si pozor hlavne vy dvaja. Cez to rozbahnené pole tam hore nad dedinou by sa mi teda nechcelo kráčať.“ Po týchto slovách nasadol a odcválal.

„Mal pravdu, nebude to sranda,“ skonštatoval úsmevne Kid.

„Neboj, to dáme,“ vyrazila odhodlane Lesanka.

Už po niekoľkých metroch boli z topánok rozmerovo mohutné a ťažkopádne monštrá a ich chôdza sa začínala podobať pochodu otrokov v okovách. Poľná cesta sa zmenila na klzisko. Ani jeden si nebol istý svojím krokom. Obloha neľútostne kropila ďalej a nohy veselo podšmykovali. Hotová estráda.

„Počúvaj, Lesanka, cesta je na figu. Ale pozri, tá kukurica vedľa má trávnaté podložie. Reznime to rovno cez kukuricu.“

O pár sekúnd už iba kmitanie vrcholov statnej kukurice náznakom prezrádzalo smer ich presunu.

„Ale s tebou vybabrali, hehehehehehe,“ rozosmialo sa štrbavým úsmevom čertisko.

„A s tebou vari nie? Veď ty prvý si špehoval cez tú guľu, že si zas užiješ srandu.“

„No hej, ale teraz vymýšľaš viac čertovín ty, než ja. Za chvíľu sa z teba stane padlý anjel.“

„Vieš čo, staraj sa o seba,“ otočil sa urazene anjel a odul pery evidentne sklamaný nad vývojom situácie.

Medzitým Kid s Lesankou došli na zablatený flek trampskej osady, ktorej výročný oheň mal o chvíľu zahorieť. Viac ako päťdesiat kamarátov sa schovalo pred dažďom pod prístrešok, odkiaľ zneli gitarky, bendžo, basa aj husle. Vlajky sa kúpali vo výdatnom daždi a pagoda prikrytá igelitom čakala na svoju chvíľu. Obaja hneď po príchode zapadli v dave trampov, kde v dobrej nálade zabudli na trampoty bežného dňa i celého života.

A dážď? Ten sa stal už iba romantickou kulisou k piesňam, ktoré sa niesli údolím: „*Kapkami si déšť do plachet vozů zpívá Padá dážď a vzduch zvlhol vodou, musím íst d'alej cestou sám...*“ Pagoda mala šťastie, že čerti milujú oheň. A špeciálne tento výročný bol pod dohľadom pekelníkov dvoch. Strážil ho pekelník určený šerifom osady, ale najväčšiu zásluhu na tom, aby oheň nezhasol, mal čert so známkou pravosti. Poctivo udržiaval oheň a spolu s nesprátným anjelom sa do rána zabávali na tanečných figurách trampov, ktorí na chvíľu opustili bezpečie prístreška, aby v lese odliali svoje zásoby tekutín. Nad zaplaveným lesom sa vznášal spev starých tramských hitov až do rána.

„Čo vy dvaja to tu stvárate? Máte vy svedomie kazit' Sanchezovi výročný oheň na posvätnej pôde tohto tramského raja?“

„Čít, neruš nám zábavu. Kto je ten drzáň?“ obrátil čert spýtavý pohľad na anjela.

„Psssst, to je môj šéf,“ zadržol sa hlas v hrdle anjela.

„Pane Bože!“ vyskočilo z čerta.

„Áno, je to on,“ sklopil zrak anjel.

Veľký šéf schytil anjela za krídlo. „Ty maž na svoje miesto a ty upaľuj domov! Lucifer už vyhlásil pátranie, trest ťa neminie. Moment! Ešte stojte! Najprv práca. Kým začne svitať, že bude všetko, ako má byť. Slnko zobudiť, blato vysušiť. Bačkoru priviesť na flek, lebo bez jeho piesní by to nemalo ten správny koniec. Na včerajšok má ospravedlnenku, mal koncert. Ráno bolo presne podľa božieho plánu. Slnko rozlialo svoje lúče po celom fleku a pohládzalo unavené, ale šťastné tváre. A ranná káva chutila zas o niečo viac, ako včera. Tá včerajšia už patrí spomienkam. Tá dnešná je totiž najčerstvejšia.

3. miesto **Próza nad 23 let** – Jana Matzová – Amazonka (České Velenice)